



Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΝΑΟΣ

Στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα γίνεται λόγος γιά τό κέντρο λατρείας τοῦ Θεοῦ στήν Παλαιά Διαθήκη, γιά τή Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου καί τίς λειτουργίες της. Ὁ ἀπ. Παῦλος στήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή του περιγράφει τά μέρη τῆς Σκηνῆς, τά Ἅγια καί τά Ἅγια τῶν Ἁγίων, τί περιλάμβαναν καί ποιά ἦταν τά δικαιώματα τῶν ἱερέων καί τοῦ Ἀρχιερέως. Ἀλλήλα πολλύ χαρακτηριστικά ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ Σκηνή ἐκείνη ἦταν τύπος καί ἀλληγορία καί σύμβολο αὐτῶν πού γίνονται στόν παρόντα καιρό τοῦ Μεσσία Χριστοῦ, τήν ἐποχή τῆς χάριτος. Οἱ παλαιές αὐτές θυσίες καί τά δῶρα τῶν Ἑβραίων πού ὄριζε ὁ Νόμος δέν εἶχαν καί δέν ἔχουν τή δύναμη νά προσφέρουν τή λύτρωση καί τήν ἠθική τελείωση στόν λατρεύοντα. Ἦταν ἀνεπαρκεῖς οἱ θυσίες τῆς Π. Διαθήκης. Μόνο ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μοναδική, λύτρωτική, σωτήρια καί ἀνεπανάληπτη. Αὐτό ὡστόσο τό κείμενο φέρνει ἐνώπιόν μας τήν ἀληθινή καί εὐάρεστη λατρεία πρὸς τόν ἀληθινό Θεό μας. Μᾶς ἀνοίγει τόν δρόμο γιά τόν δικό μας χώρο λατρείας τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ὁ χριστιανικός ναός. Ὁ Θεός βέβαια δέν ἔχει ἀνάγκη κατοικίας καθ' ὅτι «οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ» (Πράξ. 17, 24) καί οὔτε σέ κάποιο συγκεκριμένο μονάχα τόπο ἢ χώρο πρέπει νά λατρεύεται, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Χριστός εἶπε καί πρὸς τή Σαμαρείτιδα: «Πνεῦμα ὁ Θεός καί τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰω. 4, 24). Μποροῦμε νά λατρεύσουμε τόν Κύριό μας «ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ» (Ψαλμ. 102, 22). Ἀλλήλα οἱ πιστοί ἔχουν τήν ἀνάγκη εἰδικῶν τόπων συνάξεως πρὸς λατρεία τοῦ Θεοῦ· ἀνάγκη ἱερῶν χώρων, τῶν χριστιανικῶν ναῶν. Γι' αὐτό καί ἴδρυση ναῶν ἀναφέρεται ἀπό τοὺς πρώτους αἰῶνες τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἡ συμπεριφορά μας στόν «οἶκο Κυρίου»

Ὅπως ἀκοῦμε καί γνωρίζουμε ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει στήν ἀρχή τῆς θείας Λει-



Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. θ' 1 - 7)

Τό παλαιό άγιαστήριο τύπος του νέου

Είχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιοώματα λατρείας τό τε ἅγιον κοσμηκόν. Σκηνὴ γάρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ἧ ἦ τε λυχνία καὶ ἡ τράπεζα καὶ ἡ πρό-θεοις τῶν ἄρτων, ἣτις λέγεται Ἅγια. Μετὰ δὲ τό δεύτερον καταπέτασμα σκηνὴ ἡ λεγομένη Ἅγια ἁγίων, χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατήριον καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης περιεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ἧ στάμνος χρυσοῦ ἔχουσα τὸ μάννα καὶ ἡ ῥάβδος Ἄαρὸν ἡ βλαστήσασα καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης, ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβίμ δόξης κατασιάζοντα τὸ ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος. Τούτων δὲ οὕτω κατεσκευασμένων εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διὰ παντός εἰσάσιν οἱ ἱερεῖς τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἁγνοημάτων.

τουργίας, στά Εἰρηνικά, εἰδική αἴτηση: «Ἐπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐληθείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δε-νηθῶμεν». Μ' αὐτὴ τὴ δέηση τονίζει τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἦθος καὶ τὰ ψυχικὰ ἐφόδια πού ὀφείλει νά ἔχει ὁ πιστός ὅταν εἰσέρχεται καὶ παραμένει στὸν «οἶκο τοῦ Θεοῦ», στὸν ἱερό ναό. Δέν ἐπιτρέπεται, δηλαδή, καμία ἀταξία καὶ ἀπρεπὴς συμπεριφορά. Ὁ ἱερός ναός εἶναι χώρος ἱατρείας τοῦ Ὑψίστου, χώρος προσευχῆς, τέ-λησης τῶν ἱερῶν Μυστηρίων, χώρος ἁγιασμοῦ καὶ εὐλογίας. Ἐκεῖ στοὺς ναοὺς μας βρίσκεται ἡ Ἅγια Τράπεζα πού συμβολίζει τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ καὶ καθί-σταται πνευματικὴ τράπεζα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου τῆς Εὐχαριστίας. Ἐκεῖ στοὺς ναοὺς εἶναι ὁ Χριστός, ἡ Παναγία, οἱ Ἀπόστολοι, ὅλοι οἱ Ἅγιοι. Ἐκεῖ φυλάσ-σουν αὐτόν οἱ Ἅγγελοι τοῦ Θεοῦ. Συνεπῶς δέν ἔχουν θέση ἄσκοπες κινήσεις, φηλιαρίες, συζητήσεις, καὶ θόρυβοι. Ὁ ναός δέν εἶναι χώρος κοσμικῶν καὶ κοι-νωνικῶν συναντήσεων, δέν εἶναι «οἶκος ἐμπορίου», οὔτε μουσεῖο τέχνης. Εἶναι χώρος τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖ μπορεῖς νά εἰσελθεις μόνο μὲ εὐλάβεια, μὲ ἱερό δέος καὶ ἐπίγνωση. Ἄς ἔχουμε, λοιπόν, τὴν πρέπουσα συμπεριφορά.

Εὐχαριστία, δοξολογία, ἱκεσία μέσα στό ναό

Στόν «οἶκο τοῦ Θεοῦ», τό ναό, ἡ προσευχὴ εἶναι τό πρῶτιστο μέλημά μας. Εἶναι ἡ ἀνάβαση τοῦ νοῦ» πρὸς τὸν Θεό γιά νά τὸν εὐχαριστήσουμε, νά τὸν δο-ξολογήσουμε καὶ νά τὸν ἱκετεύσουμε. Μέσα στίς αὐλές τοῦ Κυρίου ἡ ψυχὴ τοῦ προσευχόμενου ἀνθρώπου νιώθει τὸν Θεό κοντά τῆς καὶ ἠιώνει σάν τό κερὶ, προσκυνώντας τὸν Ὑψιστο, ἔτοιμη ν' ἀκούσει ἠόγο Κυρίου. Ἐκεῖ στό ναό τοῦ Θεοῦ, στό ναό μας ζυμώνεται τελικὰ ὅλη ἡ ζωὴ μας, ἀπὸ τὴ γέννηση μέχρι τὸν θάνατο καὶ πέραν αὐτοῦ, ἐκεῖ ἐκφράζονται τὰ ἐσώψυχα βιώματά μας.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Εἶχε καί ἡ πρώτη διαθήκη διατάξεις περί τῆς λατρείας καί γῆινων ἁγιαστήριον. Κατασκευάσθηκε δηλαδή τό πρῶτον μέρος τῆς σκηνῆς, εἰς τό ὁποῖον ὑπῆρχε ἡ λυχνία καί ἡ τράπεζα καί οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως, τό ὁποῖον λέγεται Ἅγια. Ὑστερα ἀπό τό δεύτερον καταπέτασμα, ἦτο τό μέρος τῆς σκηνῆς, τό ὁποῖον ὠνομάζετο Ἅγια ἁγίων. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἓνα χρυσό θυμιατήριον καί ἡ κιβωτός τῆς διαθήκης, ἡ ὁποία ἦτο ἀπό ὄλα τά μέρη σκεπασμένη μέ χρυσάφι καί μέσα σ' αὐτήν ἦτο ἡ χρυσή στάμνα, πού περιεῖχε τό μάννα, ἡ ράβδος τοῦ Ἀαρών, πού εἶχε βλαστήσει, καί αἱ πλάκες τῆς διαθήκης. Ἐπάνω δέ ἀπό τήν κιβωτόν ἦσαν ἀπαστράπτοντα Χερουβεῖμ, τά ὁποῖα ἐπεσκίαζαν τό ἱλαστήριον. Γι' αὐτά δέν εἶναι δυνατόν νά μιλήσωμεν τώρα λεπτομερῶς. Ὑπό αὐτήν τήν διάταξιν, εἰς τό πρῶτον μέρος τῆς σκηνῆς εἰσέρχονται πάντοτε οἱ ἱερεῖς, ὅταν ἐκτελοῦν τά καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας των, ἀλλ' εἰς τό δεύτερον μέρος μπαίνει μόνον ὁ ἀρχιερεὺς, μιὰ φορά τόν χρόνο, καί ὄχι χωρὶς αἷμα, τό ὁποῖον προσφέρει διὰ τόν ἑαυτὸν του καί διὰ τὰς ἐξ ἀγνοίας ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἰδιαίτερα τίς μεγάλης ἐορτές τῆς πίστεώς μας, τίς Δεσποτικές καί τίς Θεομητορικές ὁ ναὸς γεμίζει ἀπ' αὐτό τό ἱερό τρίπτυχο τῶν προσευχῶν μας. Ἀκόμη καί στίς μεγάλης ἡμέρες τοῦ Ἔθνους μας, τίς ἡμέρες τῶν ἐθνικῶν ἐπετείων, ὅπως ἡ σημερινή τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, οἱ προσευχές μας ὀλόθερμες καί εὐγνώμονες ἀνυψώνονται πρὸς τόν Θεό καί τήν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ γιὰ τήν ἐκλήμψουσα Σκέπη τῆς πρὸς τήν πατρίδα μας.

Ἀρχιμ. Χ. Π.

«Ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήματα σωτηριολογικά»

Ἄνδρᾶ Θεοδώρου (†), Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Σχῆμα 14x21, σελίδες 392, τιμὴ 15€.

Ἕνα ἀκόμη πόνημα – τό 20ὸ κατὰ σειρά – τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Ἄνδρᾶ Θεοδώρου ἐξέδωσε καί κυκλοφορεῖ ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία.

Ὁ πλήρης τίτλος τοῦ βιβλίου εἶναι «Ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήματα σωτηριολογικά. Ἡ ὀρθόδοξη σωτηριολογία σέ μορφή 169 ἐρωταποκρίσεων».

28 Ὀκτωβρίου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΦΩΤΟΦΟΡΟΥ ΣΚΕΠΗΣ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ,

Τερεντίου καί Νεονίλλης καί τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτύρων,

Στεφάνου ὁσίου τοῦ Σαββαΐτου.

Ἦχος: πλ. α' – Ἐωθινόν: ΙΑ' – Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ' 1-7 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. π' 41-56.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 4 Νοεμβρίου, Ε' Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Ἐφεσ. β' 4-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ις' 19-31.

ΜΙΑ ΑΘΕΛΗΤΗ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΝΗΠΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ

Ἄκοῦμε κατά καιρούς γιά κάποιους νέους ἀθλητές, πού στήν προσπάθειά τους νά ἐπιτύχουν τήν ἀπαραίτητη γιά τόν πρωταθλητισμό σωματική τους χαλάρωση, καταφεύγουν στίς μεθόδους «ψυχολογικῆς ἡρεμίας» κάποιων ἀνατολικῶν θρησκειῶν. Κι ἴσως τά ἀγαθά τους κίνητρα νά μὴν τοὺς ἐπιτρέπουν νά δοῦν πόσες προσηλυτιστικές παγίδες ἐνδέχεται νά κρύβονται πίσω ἀπό τήν υιοθέτηση τέτοιων πρακτικῶν...

Αὐτό ὡστόσο πού εἶναι ἀνησυχητικό γιά τήν Ἐκκλησία εἶναι πῶς δέν σπανίζουν οἱ περιπτώσεις χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι συστήνουν ὡς μέθοδο «ψυχολογικῆς χαλάρωσης» τή νηπτική παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας, σάν αὐτή νά ἦταν μιά αὐτονομημένη ἀπό τό ἀσκητικό ἥθος χαλαρωτική μεθοδολογία τύπου «γιόγκα». Ὅταν, καλοπροαίρετα ἴσως πλὴν ὁμως ἀπερίσκεπτα, προτείνουμε στοὺς ἀθλητές μας τή νοερά προσευχή γιά νά «χαλαρώσουν ψυχοσωματικά», ὑποβιβάζουμε τόν πλοῦτο τῆς νηπτικῆς μας θεολογίας σέ μιά χρηστική-ὠφελιμιστική νοοτροπία – σάν νά ἦταν ἡ ἀσκητική μας παράδοση πρόγραμμα ἀεροβικῆς γυμναστικῆς. Ἄσκούμεστε ὁμως νηπτικά γιά νά ὑπερνικήσουμε τόν ἐγωκεντρισμό μας καί νά ξανοιχθοῦμε στήν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ, ὄχι γιά νά διεκδικήσουμε τοὺς φίλαυτους καί ἐγωπαθεῖς στόχους τοῦ (ἀδυσώπητου στίς μέρες μας) πρωταθλητισμοῦ. «Διαφημίζοντας» εἶσι τή νηπτική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεπίγνωστα τήν ὑποτιμᾶμε.



**Ἄκοῦστε στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Μοναστηριακές διαδρομές»,
μέ τὴν Ἀρχαιολόγο Λίτσα Χατζηφώτη,
κάθε Κυριακὴ στίς 16.00**

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημέριους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ**» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτοροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm